

Alenka sa hrá na dvore.
„Bábiky mám, braček, choré.“
Pricupitá k Adamkovi,
ktorý v rieke rybky loví.
Ten vzápätí rýchlo vstane.
„O chvíľu sa pozriem na ne!“
zvolá bežiac do izbičky,
odkiaľ vezme tri fľaštičky.
„Sú od liekov ozajstných,
troška vody nesiem v nich,“
poučuje sestričku,
všetkých bábik mamičku.
Tým hneď nato tíško riekne:
„Prehltnite kvapky pekne!“
Adelka sa vzpiera trocha,
Adko zasa ako socha
pozerá na Aničku,
ako hryzie lyžičku.
A ostatné bábiky
chcú ísť hľadať červíky.
Kričia pritom: „Zdravé sme,
chytať ryby ideme!“

Dedko Dávid drevo rúbe,
keď ho silno šklbne v zube.
Nahlas zjojkuje: „Ach, jaj, jaj,
nešťastný zub, pokoj daj!“
Vnúčik Denis ihneď zbehne
zobrať kliešte z blízkej dielne.
„Trpíš, dedko, tolko dní,
tak si ten zub vytrhni!“
Dedko usmeje sa kyslo.
„Ty si, vnúčik, ale číslo!“
Zrazu sa však zapotáca
a vedomie náhle stráca.
Ako lístok zo stromu
padá ku pňu starému.
Vnúčik Denis dedkom trasie,
plač ukrýva v detskom hlase.
Vtom sa teta Dana zjaví,
vidí na pni zub deravý.
A tej krvi okolo!
„Čo sa to tu konalo?“
Vtedy sa už dedko dvíha,
keď zbadá zub, zhíkne: „Fíha!“
Vnúčik šepká: „Našťastie
nový zub ti narastie.
Len sa pozri, ako mne,“
hladká dedka dojemne.

Jedna babka Jožina
išla s vnučkou do kina.
Na rozprávku modernú,
nevydržala však dnu.
„Čo to boli za stvory?“
vnučke Janke hovorí.
„Ani človek, ani zviera,
veď mi z toho srdce zviera.
Namiesto hláv kocky mali,
a aké im oči dali!
Každé oko na pol tváre!
To keď poviem sestre Jare,
hneď bude mať výhrady,
ponadáva ako vždy.
Vraj čo deťom predkladáme!
Nenormálne veci samé,
z ktorých majú nočné mory.
Tvorcovia tých diel sú chorí,
toto moja sestra povie.
Čo je z toho pravda? Kto vie.
Nanešťastie dnes asi
klasika sa nenosí.
Čím čudnejšie postavy,
tým viac detskej zábavy.“

